

ליאת גנץ

39, אמה ל-4 בנות והגילאים 4 עד 16, ראש תכנית תואר שני באופטומטריה במכללה האקדמית הדסה ירושלים, גרה בגבעת שמואל גלגול שני מ-2011. הגלגול הראשון היה בין 2002 ל-2003. בין הגלגולים גרנו ביוסטון טקסס בארה"ב שם למדה מסלול ישר לדוקטורט במדעי הראייה. גדלה בתל אביב בשני גלגולים. עד כיתה ב' ומכיתה י'. בין לבין בניו ג'רזי בארה"ב.

למה בחרת לגור בגנץ?

"ה"מקום. קרוב לכל מקום (חוץ מהעבודה שלי). אוהבת את תחושת היישוב עם שירותים של עיר. אוהבת שבכל סניור בשכונה מכירה כמעט חצי רחוב, החמימות, קהילה תומכת. כל מה שצריך, משירותי רפואה, צילום, קייטרינג, אפילו הצגות, מה שלא יהיה: יש מתחת לבית. אוהבת שהמרחקים קצרים והילדים יכולים להגיע לבד לחברים ולחוגים מקצה אחד של העיר לקצה השני. עכשיו שיפנימו ויפסיקו לעשות ממני נגת מונית".

מה את אוהב בעיר?

ראה תשובתי הנ"ל

נפרי על מעשייך כיום וכיצד הגעת לתחום?

"כנערה לאחר שחזרנו לארץ מארהב נתקלתי בהרבה בעיות עם עדשות מגע עד שנאלצתי להרכיב קשות נושמות ובהמשך עברתי ליומיות. גם התקשיתי למצוא בעל מקצוע שיתאים לי מרשם משקפיים לשביעות רצוני. כל הזמן החלפתי את המספרים כי פשוט לא היה לי טוב. החלטתי שאלך ללמוד את המקצוע ואעשה את זה כמו שצריך. בשלב מוקדם מאוד בלימודי התואר הראשון כבר היה לי ברור שאני ממשיכה לאקדמיה, להכשיר את הדורות הבאים".

מהם האתגרים המקצועיים הגדולים ביותר שלך?

"לצער, תחום האופטומטריה לא מפותח דיו בישראל וכתוצאה מכך, לא מוערך דיו בישראל. היקף תחום העיסוק מאוד מוגבל מבחינה חוקית ויש תחושה שהכנסת לא מודעת או לא מתחשבת בביראות עיני הציבור. לדוגמא: רכישת עדשות מגע ללא התאמה מהמדף למרות שייכנס בקרוב חוק לתוקף אבל הוא קובע שמספיק להיבדק פעם אחת כל החיים לעדשות מגע- וזה לא לוקח בחשבון שאולי אדם רכש מהמדף מוצר שיכול להזיק לעין שלו, ביטול חובת בדיקת ראייה לנהגים מעל גיל 40 או העובדה שאסור לאופטומטריסט על פי חוק לבדוק "ילד וזקן" שאמנם לא הוגדרו ספציפית בחוק על אילו גילאים מדובר, ובכל זאת- דווקא אלו האוכלוסיות שהכי זקוקות לשירותים בתחום העיניים ויש מעט בעלי מקצוע שיכולים לתת מענה. מחקר שתוצאותיו בעיתון הרפואה פורסמו במאי הראה ש%30 מילדי המגזר הערבי ו%16 מילדי המגזר היהודי בצפון הארץ בעלי חדות ראייה שנמוכה מ-6/12 וש רק 50 רופאי עיניים ילדים בארץ! לכן זמן ההמתנה לבדיקת

במטופל סתימה בעורק בעין והפננו בדחיפות לרופא. זו היתה תחושת סיפוק אדירה שיכולנו לסייע למטופל. סיפור נוסף- "סטודנטית לתואר שני שהיתה נשואה לאיש צבא שכמעט לא היה נוכח בבית. אחרי שילדה תאומים היא התקשתה לשלב חיי משפחה מחויבויות של העבודה ותואר שני. ממש רדפתי אחרי כל עבודה והגשה שלה כדי שהיא תסגור תואר. והוא סגרה. בכלל אני מרגישה שהסטודנטים שלי הם כמו ילדים שלי. אני זוכה להכיר כל אחד לעומק, כל אחד עם הסיפור האישי שלו ואתגרים שהוא מתמודד איתם וזו תחושת סיפוק עצומה ללוות אותם בטקס סיום התואר. ממש "כולם היו בני".

מהו ההישג הגדול ביותר שלך עד כה - אישי או מקצועי?

"פעם חשבתי שהדוקטורט הוא הפסגה. אחר כך חשבתי שלקבל משרה כמרצה בכירה באופטומטריה היא ההישג הכי גדול. בכלל לא חלמתי שאעמוד בראש תכנית תואר שני. בד בבד אני מרגישה שהמשפחה המדהימה שלי היא הישג ענקי וגם מזל גדול. אני נשואה באושר רב לאדם יקר עשרים שנה ואני רואה בזה הישג. והילדים שלי, כל אחד בדרכו שלו, התגבר על מכשולים שנפגש איתם בדרך ואני חושבת שהגענו יחד להישגים מרשימים".

מה החלומות לעתיד?

"רק שכולם יהיו בריאים ואז.. פרופסורה".

ראיה לילד אצל רופא עומד על חודשים. זה מצב לא תקין אשר בכל העולם פתרו על ידי הרחבת תחום עיסוק האופטומטריה- כגון לאפשר לאופטומטריסט לקבוע מרשם לילד או לערוך בדיקות סינון ראייה בגילאי 3-5 כשזה הזמן הקריטי לערוך בדיקות אלו. אתגר נוסף: להספיק הכל. ראש החוג שלי כל הזמן אומרת לי לשנן את המשפט "done is perfect" כלומר זה לא חייב להיות מושלם, זה רק חייב להיות גמור".

סיפור אישי מתחום עבודתך

"כשהתחלתי את העבודה שלי בחוג לאופטומטריה היה ברשותנו מכשיר שמצלם איזורים מאוד רחבים ברשתית ללא טיפות הרחבה. עבדתי אז כמנחת סטודנטים במרפאות האופטומטריה בחוג והייתי מתעקשת שכל מטופל מעל גיל 40 יעבור צילום רשתית במכשיר. באחד הימים וגילינו